

A.W. Khan gegn Bretlandi

Dómur frá 12. janúar 2010

Mál nr. 47486/06

8. gr. Friðhelgi einkalífs og fjölskyldu

Útlendingar. Brottvísun.

1. Málsatvik

Kærandi, A.W. Khan, er fæddur 1975 í Pakistan. Hann fluttist með föður sínum til Bretlands þegar hann var þriggja ára gamall. Hann fékk þá ótímabundið dvalarleyfi.

Árið 1993 var kærandi sakfelldur fyrir þjófnað og árið 1998 fyrir að nota falsaða ávísun. Í janúar 2003 var hann sakfelldur fyrir innflutning á 2,5 kg af heróíni. Í dómnum kom fram að kærandi hefði ekki verið aðalskipuleggjandi brotsins en hefði af fúsum vilja tekið þátt í smyglinu. Hann var dæmdur í sjö ára fangelsi en var sleppt í apríl 2006 vegna góðrar hegðunar.

Í maí 2006 var kæranda tilkynnt að vísa ætti honum úr landi með vísan til bresku innflytjendalaganna til þess að koma í veg fyrir glæpi og til varnar heilsu og siðgæði. Kærandi skaut ákvörðuninni til dómstóla. Hann vísaði til þess að öll nánasta fjölskylda hans byggji í Bretlandi, heilsa móður hans og systkina væri bágborin og það væri í hans verkahring að annast heimili þeirra. Kærandi þjáðist einnig af meltingarsjúkdómi sem hann fékk meðferð við í Bretlandi. Af þessum sökum taldi kærandi að brotið væri gegn 8. gr. sáttmálans með því að vísa honum úr landi.

Dómari í málefnum innflytjenda vísaði kröfu hans frá. Dómarinn taldi að tengsl kæranda við fjölskyldu hans ristu ekki dýpra en venjulegt væri. Hann benti sér í lagi á að fjölskyldan hefði komist af þrátt fyrir að kærandi hefði setið í fangelsi. Einnig væru líkur á að kærandi næði að aðlagast sig lífinu í Pakistan. Kærandi væri atvinnulaus 28 ára karlmaður og við góða heilsu að því frátöldu að hann væri með meltingarsjúkdóm. Ljóst var að kærandi væri mæltur á punjabi. Dómarinn taldi einnig að kærandi hefði sótt lækni meðferð óreglulega í Bretlandi og vafalaust gæti hann fengið meðferð í pakistanska heilbrigðiskerfinu. Áfrýjanir kæranda á þessari niðurstöðu báru ekki árangur.

Í ágúst 2008 leitaði kærandi til innanríkisráðuneytisins og tilkynnti að honum hefðu borist líflátshótanir frá einum sakborninganna í málinu sem hann hafði upphaflega verið dæmdur í. Sá var búsettur í Pakistan og taldi kærandi að honum yrði stefnt í lífshættu yrði honum gert að snúa til Pakistan. Jafnframt benti hann á að heilsufari móður hans hefði hrakað og að ef honum yrði vísað úr landi myndi hann tæplega sjá hana aftur. Í nóvember 2008 benti kærandi yfirvöldum á að hann ætti von á barni með breskri unnustu sinni í desember 2008. Í apríl 2009 tilkynnti kærandi að hann hefði eignast barn.

2. Meðferð málsins hjá Mannréttindadómstólnum

Kæran

Kærandi vísaði til þess að ákvörðunin um að vísa honum úr landi bryti gegn friðhelgi einkalífs hans og fjölskyldu samkvæmt 8. gr. sáttmálans.

Niðurstaða

Bresk yfirvöld féllust á að brottvísun kæranda fæli í sér skerðingu á friðhelgi einkalífs hans. Dómstóllinn tók fram að 8. gr. verndaði rétt manna til að mynda tengsl við aðra einstaklinga í umhverfi sínu og það samfélag sem þeir byggju í. Burtséð frá tilvist fjölskyldulífs kæranda og með vísan til þess hversu lengi kærandi hafði búið í Bretlandi taldi dómstóllinn að brottvísun kæranda úr landinu myndi skerða friðhelgi einkalífs hans. Dómstóllinn tók fram að það réðist af hverju tilviki fyrir sig hvort um væri að ræða röskun á fjölskyldulífi eða einkalífi eða hvoru tveggja.

Dómstóllinn rakti að í fyrri niðurstöðum sínum hefði hann talið að fjölskyldulíf skapaðist ekki á milli foreldra og barna þeirra sem komin væru á fullorðinsaldur nema hægt væri að sýna fram á að tengslin væru þess eðlis að einstaklingar væru háðir hver öðrum. Dómstóllinn taldi að tengsl kæranda

við móður sína og systkini væru ekki þess eðlis að fjölskyldulífi þeirra yrði raskað með því að vísa honum úr landi.

Dómstóllinn fjallaði því næst um þau tengsl sem væru á milli kæranda og breskrar unnustu hans og barns þeirra. Dómstóllinn tók fram að fjölskyldulíf skapaðist milli barns og foreldra. Sambýli þeirra gæti verið skilyrði fyrir slíku sambandi en aðrir þættir gætu einnig sýnt fram á að um fjölskyldulíf væri að ræða. T.a.m. hvort einstaklingarnir hefðu ákveðið að eignast barn, hvort faðirinn viðurkenndi að barnið væri sitt, framlög til uppeldis barnsins og gæði og tíðni sambands foreldra við barnið. Dómstóllinn tók fram að kærandi og kærasta hans hefðu verið í sambandi frá ágúst 2005 og kærandi hefði gengist við faðerni barns þeirra þrátt fyrir að hann gæti ekki búið með þeim sökum þess að hann væri í haldi breskra yfirvalda. Dómstóllinn féllst á að tengsl kæranda við kærustu sína og barn væru nægileg til að það teldist vera fjölskyldulíf í skilningi 8. gr. sáttmálans.

Dómstóllinn taldi þess vegna að ákvörðunin um að vísa kæranda úr landi væri takmörkun á bæði einkalífi kæranda og fjölskyldulífi hans.

Dómstóllinn tók fram að ekki væri vafi á því að ákvörðunin hefði byggst á heimild í breskum innflytjendalögum. Hann tók einnig fram að markmið ákvörðunarinnar hefði verið lögmætt.

Því næst tók dómstóllinn til skoðunar hvort takmörkunin hefði verið nauðsynleg í lýðræðislegu samfélagi. Dómstóllinn vísaði til fyrri dóma sinna og setti fram þau viðmið sem lögð yrðu til grundvallar við mat á því hvort ákvörðun um brottvísun væri nauðsynleg í lýðræðislegu samfélagi: Hvert væri eðli þeirra brota sem kærandi hefði framið og hversu alvarleg þau hefðu verið. Hversu lengi kærandi hefði dvalið í landinu sem honum væri vísað frá. Tíminn sem liðinn var síðan brot hefði verið framið og hvernig hegðun kæranda hefði verið á því tímabili. Þjóðerni þeirra einstaklinga sem kæmu við sögu í málinu. Staða fjölskyldu kæranda, s.s. lengd hjónabands eða aðrir þættir sem sýndu fram á hversu virkt fjölskyldulíf væri. Hvort maki vissi um brot kæranda þegar samband hófst. Hvort hjón hefðu eignast barn og hversu gömul þau væru. Hversu alvarleg áhrif það hefði á makann að flytja til þess lands sem kæranda yrði vísað til.

Dómstóllinn tók fram að hann vildi bæta við tveimur sjónarmiðum. Annars vegar hverjir hagsmunir barns kæranda væru og þá sér í lagi hversu erfitt það yrði fyrir það að alast upp í því landi sem honum yrði vísað til. Hins vegar hversu mikil félagsleg, menningarleg og fjölskyldutengsl væru á milli kæranda og heimalandsins annars vegar og landsins sem viðkomandi yrði vísað til hins vegar.

Dómstóllinn fjallaði síðan um alvarleika fíkniefnamála og að meta yrði brot kæranda til samanburðar við þá hagsmuni sem mæltu gegn því að honum yrði vísað úr landi. Hins vegar yrði líka að taka til skoðunar sjónarmið eins og það að kærandi hafði ekki áður brotið af sér með alvarlegum hætti og hafði sýnt af sér góða hegðun eftir að brotið hafði verið framið. Kærandi hafði búið í Bretlandi nær allt sitt líf og hafði nær engin tengsl við Pakistan. Dómstóllinn viðurkenndi að líf móður hans og tveggja bræðra í Bretlandi yrði mun erfiðara ef kæranda yrði vísað úr landi.

Hvað varðaði fjölskyldulíf kæranda tók dómstóllinn fram að unnusta kæranda hefði ætíð búið í Bretlandi, talaði ekki tungumál sem töluð væru í Pakistan og ætti enga ættingja þar. Hún væri ekki tilbúin til að flytja til Pakistan. Aftur á móti benti dómstóllinn á að henni hefði verið fullkunnugt um sakaferil kæranda þegar samband þeirra hófst og að kærandi hefði ekki tilkynnt breska innanríkisráðuneytinu að hann ætti von á barni í ágúst 2008 þegar honum hlaut að vera kunnugt um það. Af þessum sökum taldi dómstóllinn að ekki væri hægt að leggja mikið upp úr fjölskyldutengslum kæranda við unnustu sína.

Dómstóllinn taldi að hótanir sem kærandi hafði fengið hefðu ekki þýðingu enda væru sönnunargögn þar um ófullnægjandi og kærandi hefði ekki séð ástæðu til að láta yfirvöld vita af þeim þrátt fyrir að þær hefðu hafist löngu fyrr.

Í ljósi alls þessa taldi dómstóllinn að með vísan til þess hversu lengi kærandi hafði búið í Bretlandi, hversu ungur hann hafði flust til landsins, hversu sterk tengsl hann hefði við landið og þess að hann hafði ekki brotið aftur af sér eftir að honum var sleppt úr haldi árið 2006 teldist brottvísun hans ekki vera í samræmi við það markmið sem stefnt væri að með ákvörðuninni. Hún væri af þessum sökum ekki nauðsynleg í lýðræðislegu samfélagi. Brotið yrði gegn 8. gr. sáttmálans ef kæranda yrði vísað úr landi til Pakistan.

Kæranda voru dæmdar 1.750 evrur í miskabætur.